

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. december 31-én, az esztendő utolsó napján.

Kezdő ének: 105. Zsoltár 1. verse

Főének: 280. Dicséret mind a 6 verse

Textus: Máté evangéliuma 4. rész 12-13a. és 17. verse: „Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába. Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban. Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: "Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa."”

Kedves Testvéreim!

Életünket legjobban az idő határozza meg. Különösen is érezzük ezt, amikor megállunk egy esztendő végén és elgondolkodunk azon, hogy vajon mindent sikerült-e Istennek megfelelően tennünk az esztendő minden egyes napján, sőt minden egyes órában. Itt az esztendő utolsó istentiszteletén pedig ugyanaz az ige szólalt meg, mint ami az esztendő első istentiszteletén, hogy az évünket keretbe foglalva gondolkoztasson el minket arról, hogy vajon minden rendben volt-e 2014-ben?

Biztos vagyok abban, hogy az idei esztendőnket is meghatározta az idő szorítása. Vajon hányszor mondtuk fontos dolgokat elszalasztva, hogy „Nem érek rá, most nincsen időm, sietek”. Hány értékes pillanatot mulasztottunk el azért, mert inkább az idővel foglalkoztunk, nem pedig azzal, ami történik. Sokaktól hallottam egy egészen új esemény kapcsán: „mintha csak most történt volna”. Bizony küzdünk azzal, hogy az időhöz kapcsolódó viszonyunkat egészséges formában tartsuk, de az esetek nagy többségében nem sikerül.

Amikor ugyanis év váltás van, akkor óhatatlanul arra gondolunk, megint eltelt egy év. Ismét kezdődik egy újabb. Ezt pedig nem jó érzéssel mondjuk, hanem kicsit lemondóan. Pedig óriási dolog az, hogyha a gyülekezet közösségében tudjuk kimondani: Isten kegyelméből eltelt egy újabb esztendő. Hiszen volt erőnk eljönni az istentiszteletre, ha pedig nem volt mindig alkalom erre, akkor lehetőségünk volt imára kulcsolni a kezünket. Isten hozzánk való jósága az, hogy elmondhatjuk és leírhatjuk, befejeződött a 2014-es esztendő. Ezzel a hálás tudattal hallgathatjuk most is Isten szavát és üzenetét, mint ahogyan hallhattuk 2014 első napján.

A felolvasott evangéliumi történetben három olyan kifejezés van, ami meghatározza a történések sorrendjét. Nem mindegy ugyanis, hogy mikor történnek az események. Jézus Galileába érkezése, a szülőváros Názáret elhagyása és a tanítói szolgálat megkezdése a maga sorrendjében halad. Az a három időhatározó, amit itt olvasunk, az számunkra is üzenetet hordoz.

Az első ilyen időhatározó az „amikor”. „Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették”. Hogyha mesélünk valamit és elmondjuk, hogy „amikor beléptem a házba”, akkor várjuk a folytatást, akkor szinte ott a feszültség, hogy mi is fog történni. Ugyanez az érzésünk lehet itt a felolvasott evangéliumi igeszakasszal kapcsolatban is. Vajon mi lesz a folytatás, mi történik azok után, hogy a Messiás előhírnökét fogságba vetették? A feszültséget pedig azért is érezzük, mert számunkra kedves szereplővel történik valami olyan, ami minket elszomorít.

A folytatás azonban nem a mi feszültségeinkre ad választ. Jézus visszatért Galileába. Vagyis az első kérdés, amit feltehetünk, hogy mi történt akkor? Jézus cselekedett. Ebben az időpillanatban az történt, hogy átveszi a vezető szerepet. Mondhatom úgy is, hogy megvárta azt az alkalmas időt, hogy most már mindenki rá figyeljen. Keresztelő János ideje lejárt, és elérkezett az utána jövő Messiás ideje. Hálát adhatunk az év végén, hogy Jézus cselekvésének ideje volt a 2014-es esztendő minden napja.

Vajon miként éltünk ezzel a 365 nappal? Tudtunk-e úgy gondolkodni, hogy megvárjuk az alkalmas pillanatot? Sokszor sürgettük az eseményeket, hogy végre következzen már be. Sokszor szívesen láttuk volna, hogy a munkánk gyümölcsét elsöprő erővel élvezzük. Mégis azt látjuk, hogy nem ez történt. Ugyanis volt a saját elképzelésünk szerinti idő és volt Isten szerint alkalmas idő, amikor cselekedhettünk, amikor megláthattunk bizonyos eseményeket.

Tudom, hogy ez rendkívül nehéz volt és mindig is nehéz lesz. A körülöttünk lévő világ azt sugallja, hogy „most élsz”. Neked most kell cselekedned. Ne várj semmit, ki tudja, hogy mi lesz itt később. Ebben a légkörben azt mondani, hogy mi várunk, ez rendkívül kellemetlen. Mások nem értik ezt az egészet. Mi azt mondjuk, hogy várjuk azt, hogy Isten előkészítse a terepet, és ha majd minden kész lesz, akkor mi is mehetünk Ővele együtt. Ha más nem is vár, ha más sokszor meggondolatlan is, mi akkor is várunk ar-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. december 31-én, az esztendő utolsó napján.

ra az időre, ami a megfelelő. Megfelelő pedig az a pillanat, amikor Jézus cselekszik, amikor Ő lép. Adjunk hálát Istennek minden olyan percért, amikor ezt fedeztük fel, amikor Jézussal együtt tudtunk lépni.

Ennek a történetnek az első időhatározója, „amikor”, arra hívta fel a figyelmünket, hogy vegyük észre a Mindenható jelzéseit, mikor jön el az ideje a cselekvésnek, mikor jön el az ideje a gondolkodásnak vagy a továbblépésnek. Mikor van az a pillanat, amikor már készen áll előttünk az út. Erre szólított fel minket Pál is az efézusi levélben: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata”. A hálaadás mellett ott kell lennie mindig az alázatos bűnvallásnak is: Uram, nem mindig sikerült kihasználnom az alkalmas időt, bocsáss meg nekem ezért.

A második időhatározó a történetben a „majd”. „Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban”. Számunkra a „majd” azt jelenti, hogy halasztunk valamit. Nem most végezzük el, hanem majd később. Itt azonban nem halogatásról van szó, nem arról a lelkületről, amit mi magyarok Pató Pál lelkületnek hívunk. Hanem arról, hogy mindennek előre el van készítve a sorrendje. Először Jézus visszatért Galileába, majd elment Kapernaumba. A terv készen van, csak követni kell.

Kedves Testvéreim! A 2014-es esztendőben mennyire tudtuk megvalósítani a megfelelő sorrendet? Vajon nem volt olyan, hogy hibásan léptünk, mert azt hittük, hogy most már mehetünk, pedig még várni kellett volna? Vagy éppen úgy gondoltuk, hogy egyik lépés követi a másikat, pedig pihenőt kellett volna tartanunk? Az életünk sokszor olyan, mint az emelkedő, amikor egyik lépést tesszük a másik után. Máskor pedig olyan, mint a lépcső, amiben vannak pihenők, vannak megállások. Megláttuk 2014-ben, hogy éppen milyen úton haladunk és milyen sorrendet kell tartanunk? Hiszen a Mindenható erre az évre nézve is elkészítette a tervét számunkra. Nagyon jó az, hogyha visszatekintve úgy érezzük, sikerült a sorrendet megtartanunk.

A felolvasott evangéliumi történet egyértelműen megmutatta, hogy van egy fentről elrendezett sorrend. Van egy olyan terv az életünkben is, amin végig kell haladnunk. Nem érdemes ezt figyelmen kívül hagyni. Boldog csak annak a visszatekintése, aki nem az ifjúsága, vagy az élete múlásának tekinti az újabb esztendőt, hanem annak jelenként, hogy Isten tervében, az életünkre vonatkozóan, benne volt a 2014-es év is.

Végül pedig van egy harmadik időhatározó, „ettől fogva”. „Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjetekek meg, mert elközelített a mennyek országa.” Ez a kifejezés nem más, mint az állandó jelen. Ha ki mondjuk, hogy ettől fogva, akkor az azt jelenti, hogy már tegnap is megtörtént, de most is zajlik, és holnap is történni fog. Jézus igehirdetése tehát a folyamatos jelen. Akkor tudtuk mi is megtalálni a megfelelő pillanatokat, ha a jelenben mindig ott volt velünk a Megváltó szava. Akkor tudjuk észlelni, hogy mi nek jött el az ideje és milyen sorrendben kell cselekednünk, ha mindent Jézus szava szerint végeztünk.

Az pedig, amit az esztendő kezdetén hirdetett, az rendkívül egyszerű. „Térjetekek meg”. Térjetekek vissza Istenhez. Lássátok meg, hogy csak akkor beszélhetünk boldogságról, hogyha a Mindenható terve szerint éljük az életünket. Nem tudom, hogy kinek sikerült ezt a felszólítást komolyan vennie. Amikor jöttek nehéz pillanatok és nehéz döntések, akkor tudtunk-e Isten felé fordulni?

A 2014-es esztendőben volt az életemben egy olyan próbatétel, ami komolyan vizsgáztatott. Vajon mit teszek és hogyan teszek? Ebben a nehézségben pedig Istenhez fordultam és kértem, hogy mindent intézzon úgy, ahogyan szerinte a legjobb. A választ megkaptam, hiszen ahogyan az énekünk mondja, Isten „mindent oly szépen intézett”. Megértettem, hogy mindenben az Ő akarata teljesült. Jó látni visszatekintve, hogy ha volt is nehézség, volt is próbatétel és fájdalom, akkor is sikerült odatérnem Jézushoz, hogy Ő vezessen és Ő tereljen. Mindnyájunk számára ez jelenthet békességet az esztendő végén. Jézus folyamatos jelenléte ott volt velem 2014-ben is.

Most, amikor egyik esztendő váltja a másikat, akkor adjunk hálát Istennek jóságos kegyelméért, hogy megadta a rendelt időt az életünkbe. Adjunk hálát, hogy Ő ott volt velünk és adott erőt, hogy minden nehézségen átjuthassunk. „Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett! Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád: Áldását mindenben érzed. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged, Elkísér utadon, tőle van testi épséged. Sok baj között Erőd volt és örömd: Szárnyával takarva védett.” (264. dicséret 2-3. vsz.)

Ámen!

Záró ének: 226. Dicséret mind a 4 verse